

MURAT YALÇIN

KARGA
ZARİF

ÖYKÜ

MURAT YALÇIN
KARGA
ZARİF

© 2012, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2012

2. basım: Aralık 2012

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © Shutterstock

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-07-1535-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

MURAT YALÇIN
KARGA
ZARİF

ÖYKÜ

Murat Yalçın'ın Can Yayınları'ndaki diğler kitabı:

Şen Saat, 2007

MURAT YALÇIN, 1970 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Psikoloji Bölümü'nü bitirdi. 1990'da yayıncılık mesleğine başladı. 2000'den bu yana *Kitap-lık* dergisini yönetiyor. Öykülerini topladığı kitaplar *Aşkımumya* (1995), *İma Kılavuzu* (2003), *Şen Saat* (2006) ve *Kesik Hava* (2009). *Hafif Metro Günleri* romanını 1998'de, yazınsal notlardan oluşan *Kontrol Kalem'i*ni ise 2011'de e-kitap biçiminde yayımladı.

İçindekiler

Kanunun Solist Olduğu Gece	11
Mirem	23
Mea Culpa!	31
Jorjet ile Jarse	39
Bana Hikâye Anlatma ya da Çıkmamış Cana Son El Ateş	45
Anne ile Öteki	81
Kibrit Suyu	93
Kezzap	105
Habname-i Karga Zarif.....	113
Uygarların Geçtiği Nehir	129

KANUNUN SOLİST OLDUĞU GECE

Kör talih, bir kazayla itildim bu köşeye. Beş yıldır çınar yapraklı perdenin arasından, şu boyası dökük pencerenin çatlak camından bakıyorum alaca dünyaya. “Dünya” dediğim, artık dönmesi durmuş bir oyuncak. Geçmişin hatrına duruyor, dönmese de. Her şeyin birdenbire olup bitmesine, her işin şıpınışı yapılmasına bozulan eski zaman adamlarına döndüm. Müşkülpesentliğim yüzünden düştüğüm kepezelikler saymakla bitmez ya, neyse... Günün her saati ayrı tiryakiliklerle geçer oldu, bu kuytu pencere dibinde.

N’oldu o günler? Geçti... Tavşan yamaca kaçtı... Şarkıların dedikleri şarkılarda kaldı.

İstanbul’un sanlı dolmuşçularındandım. Eyüp’teydi durağım: “Harputlu” ya da “Rampacı” dendi mi beni gösterirdi bütün parmaklar, gözler bana dönerdi. Pençe atarak çıkardım yola, çift patinajla. Asfalt bitleri kaçırdı çevremden. Hektor, çamurlukların yanı sıra koşarak uğurlardı sokağın ucuna dek; dili dışarıda kös kös geri dönerdi sonra.

Ama geçti... Dedim ya, tavşan yamaca kaçtı. Geçilmez denizlerin ortasında kalmış korsan adasıyım artık, garnizon hayatı yaşayan memleketin bu güdük mahallesinde.

“Sinemde bir tutuşmuş, yanmış ocak olaydı...”

Kazadan sonra, hurdaya çıkmış makam arabası kılıklı DeSoto büyüdüğüce büyüştür kapının önünde. Bagaj kapağının köşesinde belli belirsiz “Ağır ol” yazısı göze çarpar, her tür aydınlıkta.

Perdenin aralığında cama dayalı alnı buz kesmiştir. Avcunu alnına dayar. Isıtır başını. Dışarıdan bakıldıkta pencere, yıkım görmüş bir adam resmini çerçevelemektedir.

Yaban seslere binmiş yaban sözler kulağı da yabancılaştırır. Yadırgı renkleri vardır kimi şeylerin. Kapıyı açtığımızda sizi bekleyen beyaz halı, kaşla göz arasında masanın altından geçen beyaz kedi, akşamüstü dere geçen beyaz atlı yabancı, ölümler ülkesinin beyaz itleri... Ama işte kimi zaman bu yabancıklar yakın düşer, ürkütücü yakınlıklar kurulur; elleriyle, omuzlarıyla, kollarıyla, bütün o yaban sözleri handiyse desteklemeye başlarlar.

Carlı gecelerin sabahlarında yüzü belirir, çınar yapraklı, kalın, sütlükahve perdenin arasından. Fersiz gözleri ışığa alışmadan Şadiye'nin sinirli dirseği çeker perdeyi.

Şadiye: Ömrümün yarısı!

Sokağı tutan azarlamaları çocukları ancak bir yıl uzak tutmaya yetti laternadan. Sonra sonra, bana bakmaktan sinirleri gevşeyince, içine doluşan çocukları perde ardından bencileyin izlemekle yetindi. Geçen yıl paslı tekerlek kasnakları üstündeydi: Tekerlekli sandalyeye düşmüş eski bir olimpiyat şampiyonu o şimdi...

Biz istediğimiz kadar tedbirlerle dolduralım kâğıdımızı, arka yüzü takdirlerle dolar: Hayat arkalı önlü okuyor her birimizin kâğıdını. Bu böyle, kim ne derse desin!

Yarım ekmek arası beyazpeynirli, domatesli, yeşil soğanlı sandviçlerine yumulan veletler soluğu benimkinde alırlar, bağırsa çağrırsa. Orada ne yapar, ne iş görürler; bil-

mez değilim. Tek seyyar tekkeye döndürmesinler de ötesi umrumda değil. Bakmayın, bir yandan, içten içe eğlenmez miyim sanki! Şadiye'ye söyleyemem ama... Anlamaz böyle şeyleri! Kafası kalınlaşır çocuktan laf açılınca.

Pasaklı parmaklarının arasındaki ekmeklerine yumulur, kasık kıllarını sayar, tek kürek Yalova yapar, belden aşağı fıkralar anlatır, "Ankara-İzmir kavşağı / Amına koyduğumun ibne yavşağı" gibi, bildikleri bütün küfürlü tekerlemelerle halk ozanı taklidi yaparak karşılıklı atışır, Playboy tavşanından, Hippi Kralı Pippi'den, önlerinde hızla evrim geçiren saplarının isimlerinden, katırın doğurmamasından, diş bileyip domaltmayı düşündükleri öte mahalle çocuklarından, kadınların balkonlarıyla ampullerinden, pumba yastıklara baş koymuş orospuların popolarından, Eskimolar'ın kardan evlerinden, komandoların kurbağa yemelerinden, akşam seyrettikleri filmlerden, futboldan... Konuşup çekişir, boy satar, boy ölçüsür, arada bally çeker, durup durup Ferdi Tayfur'un "Şiki Şiki Baba" şarkısını söylerler.

Kulağına çalınır sesleri ara ara, sessiz gün sıcaklarında.

Latarnadan inip koşarak izleri üstü uzaklaştıkları yaz akşamları gölgeleri uzadıkça uzar, çubukların ucunda oynayan kuklaya döner her biri, perdenin aralığında dünyayı enikonu belleyen gözünde.

Tavandan sarkan kafese çevirir başını. Kuş dertop durmaktadır. Ağının ortasında iri bir örümceğe dönüşecektir; karanlık, odaya yerleştikçe.

Onlardan biri geçen sabah kahvaltımı yaparken şu masanın yanındaydı. Nah şurada! Benim evrakları SSK'da çalışan babasına götürsün diye çağırılmıştı Şadiye. Herif, "Verin, ben hallederim!" demişmiş, bakkalda karşılaştıklarında. Sokağın ucunda otururlarmış, anacığı kız kardeşini de alıp Yavruvatan'a kaçmışmış... Olup bitenleri uzun

uzadıya anlattıydı bana Şadiye. İlk kez duyup yadırgadığım, böğrümüne ağulu kuşku tohumları saçan, nasıl diyeyim, o sonradan takınılmış “anaç” sesiyle.

Çiçekli kenarsuyuyla çerçevesiz kare masa adeta şarküteri vitriniydi, ama veledin gözünde masadan başka bir de Şadiye vardı. Sürekli dikizliyordu kerata! Hiç çekinmeden, boyunu aşan bir ataklık, hatta ürkütücü bir şımarıklıkla! Oh olsun bana, n’apalım, demek o denli düşkündüm gözünde...

“Velet” dememe aldanmayın, gözleri kadınlara kızlara düşmüş bir kere hepsinin. Hele bu SSK’lının! Perçeminin altında fıldır fıldır gözler! Şadiye’den alamıyor kendini. Uyanık da! Bir kıpı, gözümün üstünde olup olmadığına dikkat edip antika halının Oğuz boyu desenlerine kaydıracağı bakışlarını, sonra yine hatunun papağanlı sabahlığının içinde dönenen bedenine çakı çakıveriyor. Dedim ya, düpedüz arsız, kıvılcımlı... Yetişkin bakışları edinmiş basbayağı!

Şadiye, bizim oraların deyişiyse bir “ahçık”, bir piliç değil belki ama Allahı var şimdi, niye saklayayım; mora çalan dudaklarının kenarındaki ince sigarasıyla, burnunun ucuna inmiş şişe dibi gözlüğü, koltuğunun altında dürülü gazetesiyse (altını çizerek söyleyeyim, Çetin Altan tiryakisidir!), pelüş terlikleriyle, evinin içinde fır dönen olgun bir sülündür.

O sabah, yemeğimi bitirince Şadiye’nin, gümüş dişli, salyalı ağızını kış temizlercesine silip baştan savma bir biçimde çekiştirerek beni arkama yaslamasını, üstünde koskoca bir kaplan deseni olan ince battaniyeyi boş bir sandalyenin üstüne bırakırcasına –ne bırakması, beni kaplanına yem edercesine– üstüme atmasını yadırgadım doğrusu. Hayır, o askıntı oğlanın gözünde hakarete uğramışa dönebileceğimi umursamadı bile. Asıl zoruma giden, bozuma uğratan buydu.

Oysa nasıl unutturum, bir gün babam kendini alamayıp sudan bir sebeple elindeki meşin sinekliği sırtıma indirdiğinde, “Bari şu kızarmış nar çubuğuyla vursaydın, bu kanıma dokunuyor...” diye inlediydim. Harputluyuz ne de olsa, gurur incinmesidir sonumuz... Adap dairesinde yaşayan, şimdiki çarpuk çurpukluklara asla müsaade etmeyen bir ahalinin ahfadıyız, söylemesi ayıp!

Düşününce ağlamam geliyor. İçimdeki güller üşüyor... Gözpınarlarımda tomurcuklanan yaşlarda, geçen zamanın, yaşanmışlıkların, yani canım hayattan yediğim şamarların acısı menevişlendi. Babamın Suriye işi siyah ceketinin yaka cebindeki mavi çizgili mendilin yaşlara tok kıvrımı gitmiyor gözümden. Yok artık, yok, bir zamanlar gurur duyulan şeyler alay konusu oldu memlekette. Şirazesinden çıkmış bir hayata çattık.

Geçmiş günler... Tavşan yamaca kaçalı çok oldu. Yatalak, yarını olmayan bir herif... Anımsamaktan, dünün abislerinde yuvarlanmaktan başka ne işe yarar?

Şadiye: Ömrümün şarkısı!

Yollarımız Şişhane’de kesişmişti Şadiyecikle. “Şadiyecik”ti o... Benim “ahçığim”! Havanın ıslak havlu ağırlığıyla yüze kapanıp boğmaya yeltendiği bir yaz öğlesinde, Tünel’deki meşhur Muhallebici Arif’in dükkânında oturmaya razı edişimi, dün gibi... Loş bir köşeye karşılıklı oturduğumuzda afi kesmeyi bırakıp torlaklaşmış, süklüm püklüm bir mahcup delikanlı olmuştum. Çıplak dirseklerimi mermer masaya dayayıp yanaklarımı avuçlamış, melankolik gözlerimi Şadiye’nin muhallebi çanağı yüzünden alamamıştım. Göz çukurlarındaki buğuyu silmek için gözlüğünü çıkarınca bozum havası çalmış, gözlerimi kaçırarak yer aramıştım düpedüz. Çırılçıplak soyunmuş da çakır bakışları, dehlizlerden geçmişin, uykudan uyanmışın gözleri olmuştu. Gözlerimiz konuşmasın diye ge-

vezeliğe vurmuştuk. Göz konuşması ne mene şeydir, işleri nasıl, hangi sarpa sardırır ikimiz de az biraz bilirdik daha o zamanlar.

Bilirdik, bilecektik tabii... Muhallebicide buluştuk diye muhallebi çocuğu değildik ya! Az zamanda çok şey görüp yaşamış, erken olgunlaşmış insan yavrularıydık diyelim. Bizi bir araya getiren de benzer geçmişlerimizi bence, şimdi düşünüyorum da... Damarları gözümden gitmeyen o mermer masada karşılıklı bakışırken sadece birbirimizin, gülüşmelerimizin acemisiydik yani, hayatın asla değil.

Diyeceğim, ökseye gelmiş kuştum, kaçırmadı; kadınca çekip çevirdi oracıkta.

Dar bir pantolon vardı bacağında... Bak, iyice gözümün önüne geldi: Seyrana çıktığımız Meşrutiyet kaldırımında, tam Pera Palas'ın gölgesini adımlarken çaktırmadan iki adım geri kalıp kışına göz atmıştım. Bu bakış da yetmişti doğrusu, ne yalan söyleyeyim. Ha, bu arada, bir kadının hem başına hem kışına vurulduysan, geçmiş olsun, der, başka da bir şey demem! Hal böyle olunca, balığın çırpınması güç durumlara soktuysa beni; bir elimi cebime sokup kırdıydım boynunu babatoriğün.

Bazen düşünürüm de, günah değil ya, kadınlar örtülerin, kat kat eteklerin içlerindeyken ne fenaymış! Yani siz belki yıllarca elma popo düşlerken gerdek gecesi bir bakıyorsunuz, armut! Elma seven adama bir ömür armut yediren zihniyetle nereye varılır? Onu demek istiyorum, yoksa bana ne, kim ne bok yerse yesin! “Elma dersem soyun, armut dersem soyunma” mı diyeceğiz? Hah hah ha... Hı? Ama çok önemserim böyle şeyleri hayatta. Hani ne demişler, pantolonu gösteren ütü, kadını gösteren götü... Tövbe Yarabbi, neyse, uzun mevzu, demem o ki, dileyen dilediğini yesin, ancak ben ne yiyeceğimi önceden görmek, bilmek isterim. Bu da benim tarzım.

Çocuğumuz olmadı. Eh, bir ukdedir elbet... Bu sebeple, böyle elden ayaktan düşerek değil ama yaş had-dinden direksiyonu bırakacağım bir oğlan isterdim ben de. Benimkine doluşan veletlerden biri mesela, pekâlâ bizim olabilirdi. Kısmet! Alıştık bu çift başlı yalnızlığa...

Telefona uzanır. Sokak lambasıyla aydınlanan pencerenin önünde, burnu büyümektedir.

Bu saatte yollara düşemezmiş, kış kıyamet... Yatsın uyusunmuş... Sabah erken dönermiş... Merak etmesinmiş... İyi miymiş... Emeklilik işleri bu hafta bitermiş... Eve kâğıt gelecekmiş...

Telefonu kapatırken söylenir: "Uzattın be Şadiye!"

"Durmaksızın konuşan, birdenbire dillenen bir kadın oluverdi, şu emeklilik işlemleriyle uğraşmaya başlayalı. Kafası karışığın sözleri, kaçamaklı yanıtları belirdi dilinde. Bir haller oldu ya, yaşayıp göreceğiz" diye düşünür.

Kuşkuları, kafesteki şu kuş denli gerçektir. Oradadır, ötmektedir boyuna. Kafayı yemenin vaktidir.

Bardağı diker kafasına. Elinin tersiyle kurular dudakların. Televizyonun düğmesine basar. Tekerlekli sandalyeden kanepeye ellerinin üstünde geçer, hantallaşmış gövdesini bırakır, beklenmedik bir çeviklikle.

Hafta sonlarını sıraya koyan misafirler de olmasa televizyon sineği olacağım büsbütün. Biraz olsun havalanıyor içim, eşin dostun yanında. Uzak semtlerden gelen, mahallenin "pazar öğleüstü sessizliği"ni bozmadan yürüyen, temiz giyimli, buz kokulu, soğuk uslu misafirlerdir bizimkiler. Gururlu, onurlu "iyi aile fertleri"dir her biri. Şadiye'nin "gerdanları altın zulası, gözleri erik karası" dediği çocukluk arkadaşları ya da anne tarafından akrabaları, ara sıra da benim kara kuru, kaba saba, ağzı bozuk dolmuşçu ahbaplar... Esintiye kapılmış güz yaprağı sav-

ruluşuyla duvar diplerinden giden, köşelerde yiten, Sümerbank reklamlarından çıkma koyu giysiler içinde sade, kuru bir sertliğe bürünmüş, yaşlı oldukları ilk bakışta anlaşılmayan, kadınlı erkekli, emekli memur görünümü, baylan çocuklarını evde bırakmış, elleri fileli misafirler. Japon'dan bozmadır her biri; sessiz, çıdamlı, anlayışlı, gülümseme taslaklı... Ellerine vur, lokmalarını al, gıkları çıkmaz. Gecedden soğanlı suyla terbiye edilmiş sinirsiz, yağsız lokumsu etlere benzerler. Yağmurlu havalarda delik deşik, bulanık göletli, çamurlu yolda üstlerini başlarını pisletmeden nasıl yürüdükleri, bitkinliklerini dingingliklere sarıp sarmalamayı öğrenmiş ılık halleri hele, adeta bir uzay bilimcesi, bir UFO tartışmasıdır benim için. Her birinin evinde birtakım kurslardan aldıkları "tavrühareket numerosu" yüksek "tasdikname"lerin, soy fotoğraflarının asıldığı duvarlar vardır.

Eh, ne yaparsınız, yaşımız ilerledikçe, erkekler kırantalaşıp kadınlar hanımefendileştikçe, sade siyaset konuşur olduk. Kendi geleceğimizi, memleketin geleceğine ilişkin endişelerimizi paylaşıyoruz boyuna; gençliğimizdeki çoluk çocuk, iş gücü, şarkıcı-artist konularından çoktan uzaklaştık. Dünya ölçeğinde memleket sorunlarını kavrayıp bu sorunlarla kaynaşmış bilirkişiler, handiyse birer Çetin Altan hüviyetine büründük. Gün görmüş kişileriz ya artık, değerli görüşlerimizi öyle olur olmaz insanla uluorta tartışacak değiliz. Sigaralarımızı dudaklarımızla kül tablaları arasında diplomat edasıyla götürüp getirir, parmaklarımızı giysilerimizin düğmeleriyle ütü yerlerinden ayırmadan, şahdamarlarımızı sigara kalınlığında şişirerek konuşuruz.

Bizim oralarda "kürsübaşı sohbetleri" olurdu; türkülerle, ağıtlarla sonlanan ev meclisleri... "Uyan Mamoş, Mamoş uyan..." diye başlandı mı bambaşka bir dünya kurulurdu önümüze. Sesimizi kesti bu şehir. Ciddiyetten,

kurum akıntılı duvarlara döndük. Düğünden düğüne “çayda çıra”lar da olmasa hepten tutulacak nutkumuz.

Akıllı olmaktan yıldıım, delirmek üzereyim artık!

Direksiyon sallamaktan şişmiş, çengel biçimini almış parmaklarını muz salkımına benzettiğim eski dostlarla 66 çevirdiğimiz olur, kırk yılda bir. Onlarla birlik olup neşelensem de bu yalnızlık beni başka biri yaptı. Böyle akıllar yürütmeyi sonradan öğrendim. Giysilerine dokunmak, sessizliklerini bozmak isterim bazen. Gerçek mi hepsi? Bu insanlar, bu yaşananlar neyin nesi? Kafayı yiyecek oluyorum, Allah muhafaza! Kim bilir, belki de aklımı yitirdim bile... Gittiklerinde, Şadiye'nin evi eski, ağlak durumuna getirişini bir düştten uyanmışın gözleleriyle izler, yutkunurum. İnanmak, güvenmek aptallık, denyoluk düpedüz. Mutluluk, erinç de aynı şey! Sonsuzluğa direnen bu İsviçre saatleri beni tanrısal bir sade gü-lüşle baş başa bırakır hep. Çocukların bize gelmesi yasak sayılır neredeyse... Bilmeden çocuklarıyla gelenler de erkenden kalkarlar. Onların saatleri bambaşkadır çünkü.

Bizim ev handiyse devlet dairesi ciddiyeti yayıyor mahalleye. “Süt kalesi” sanki; sessiz, kimsesiz bir ev. Görüyorum. Dedim ya, hatırlı, namlı bir dolmuşçuydum. Çekinilir, bir adım geri basılırdı karşımda. Karlı gecelerin gümüş mehtabında gölgesiyle dertleşerek ağır aksak yürüyen bir “iyi aile” delikanlısıydım Harput'ta. Ne de olsa Çubuk Bey'lerin, Balak Gazi'lerin torunuyuz. Horasan erenlerinden gelme soyumuz sopumuz. Buralarda ağzı bozuk, sağa sola çatan, yağmur çamur demeden it gibi çalışan başıbozuk bir şehirli olup çıktım. Kolay mı İstanbul insanıyla dalaşmak, günün her saati? İpsizi var, sapsızı var, iti kopuğu var.

Benimkinin torpido gözleri, vitesin yanındaki kutu, türkü, şarkı kırk beşlikleriyle doluydu. Sabahları motoru çalıştırdım mı bizim köyün ağdı, Telgrafçı Arif'in “Hü-

seydik'ten çıktım şehir yoluna" türküsü dilime dolandır, gönlüm kabarırdı. Tatyos Efendi'nin "Gamzedeyim Deva Bulmam" şarkısını mırıldanırdım pazar sabahları da, kaportaya köpüklü fırça sallarken.

Dudak üstü ince bıyığının kenarına yapışmış böğürlene benzeyen etbeni bıçkınlık nişanımdı; gençken, Ermeni kilisesi mumuyken... Göz dişlerim o zaman da altın kaplamaydı. Geceleri sırtımda siyah rugan parıltısı saçan montumla, minare kırması boyumla arabadan indim mi sokak benim olurdu, tırsardı millet. Hektor soluğu yanımda alırdı; o devasa Alman kurdu, sırnaşık kediyi dönerdi bacaklarımın arasında. Kazadan önce gitti, sizlere ömür. Kapının önünde yaşlandıydı mübarek! Körleşmişti, kurtuldu; başını oraya buraya çarpması karnıma dokunurdu zaten...

Çekmeceye uzanır. Tabancayı kavrar. Televizyon ışığında silueti belirip yiter, belirip yiter. Canlı, devingen bir gölgedir. Namluyu ağzına sokup çıkarır. Genzine ölüm kokusu yerleşir. Biberon memesi emen bebek dinginliğindedir.

Kendimi çatılarda kedi kovalayan kara kargalara benzetiyorum... Nereden nereye... Ortaokulda öğretmenler bize tanrılar katında yerler beğenir ama biz oralara yerleşmek istemezdik. "Yüksek idealler" iri lakırdıdardır, fabrikadan yeni çıkmış parlak silahların sessiz, sıradan görünmelerine benzerler. Orta birdeki Adalet Öğretmen'in varisli bacakları vardı, okulun arka bahçesinde dışarı uğramış çınar kökleriyle anımsarım o bacakları... Şimdilerde, haki üniformalı, ak tolgalı beylere, yani şu miğferli toplum polislerine, "yoğurtlu bakla" diyorlar. Kim uydurmuşsa güzel uydurmuş.

Kimsenin suç işlediği yok! Kanun adamları öyle diyor. "Suç bu!" diyorlar. Namlu bana dönükse suç suçluyu

ortadan kaldırıldığından suçlu da suç da olmayacak. Tabanca bile bir bebek kadar masum olacak! Üstelik bir de kılıf bulunacak: Kaza! Kader... Tedbirsizlik... Takdir! "Talihsiz bir kaza" denecektir. Evet, tabii, "talihli"si sağ çıkmam olurdu, "başarısız intihar girişimi"... Dedim ya, hayatın, kâğıdın hangi yüzünü okuduğuna bakar hepsi.

Of, içim sıkıldı. Menzil beygiri koşturmalarından usandım. Bu dünyanın işlerini çabucak bitirip kendi dünyasına çekilmek isteyen densiz biri var içimde. Kavgalıyız... E tabii, can pazarlığı yapıyoruz, boru değil! O, işi bitirip gitmek istiyor. Ben, "Dur hele," diyorum, yarım ağız; henüz bahtıma küsmemişçesine... Neyi bekliyorsam? Dinlemiyor. Tetiği çekeceğim ana kilitleniyorum her gün. Yüzlerce ölüm yaşattım kendime, böyle böyle. Can mı dayanır? Ölüm korkusuyla ödümün bokuma karışmasından yıldım artık.

Şadiye: Ömür törpüsü!

Benimkinin kapının önünden çekileceği günü bekliyorum. Hurdacıyla anlaşmış Şadiye, SSK'ya gidip gelirken bulduğu hurdacıyla.

Kanunun solist olduğu şarkılar dinleyeceğim, Şadiye'nin "kız arkadaş"ında kaldığı yine böyle karlı bir gece. Evde ne varsa içip "Ada Sahilleri"yle kafayı bulacağım. Salvolarla başlayacağım elbet bir süre. "Beni şad et Şadiyem, başın için" diyeceğim; belki ağlayarak, belki gülererek. Gıyaben vedalaşıp çekeceğim tetiği. Bu alaturka orospusu dünya geride kalacak. Yırtacak sessizliği, şakağında patlayan ses.

Duman olacağım büsbütün... 1937'de, Büyük Ata'nın memleketimizi ziyaret ettiği sene okullu olan ben, altmışıma varmadan göçeceğim darıbekaya.

Biliyorum, sokağın öbür ucunda, SSK'lının döşeğinde şallak mallak uzanıp enjeksiyon natürel yemiş Şadi-

yemin belki bir an horlaması kesilecek, ak göğsündeki bir çift Gürcistan narı şöyle bir titreşecek, o kadar. İşler boka sarmadan sen sağ, ben selamet! Bitecek bu ruh gü-rültüsü...

Televizyonda haber bülteni başlar. Spikerin perçemine takılır gözü.

Bu gece, oğlanın, anahtar deliğinden babasının döşe-ğindeki çıplak Şadiyesi'ni eli çükünde dikizleyeceğini düşünür. Beynine kan sıçrar.

Perdeyi aralar: Kar tipiye çevirmiştir, arabası bembeyaz bir uykuyla örtülüdür.

Birden, kapıda dönen anahtar sesiyle irkilir. Şadiye olamaz diye düşünür. Ya oysa? Torlaklaşmanın, burnu sür-tülmüş mahcup filinta olmanın vaktidir.

O mu?

Antredeki soluğu dinlemeye, tanımaya koyulur; nam-lu damağında, başı omuzları arasında yiter karanlıkta.

Odanın eşiğindeki karaltı elektrik düğmesine uzandığı an, gözleri spikerin perçemindeyken tetiği çeker.

Çınar yapraklı perdeye sıçrar kan: Oracıkta titreşip kalır.

Modern öykünün gözde isimlerinden Murat Yalçın, edebiyatımızın kalıcı yazarlarından biri olmaya aday.

90'larla birlikte canlanan genç öykücülüğümüzün en önemli yazarlarından Murat Yalçın, yeniden okurunun karşısında. *Karga Zarif*te yer alan öykülerin ortak yanı, insanın sonsuz neşeye de, sınırsız hüzne de açık yüzüne ayna tutması. Murat Yalçın'a göre ne insanın ne de edebiyatın sınırlarla ve katılmış tanımlamalarla işi var; göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor yaşam. Anlaşılır kılmaya kalkışmak, boşuna bir çaba...

"Ana rahminden çıktım koştum pazara, bir kefen alıp döndüm mezara."

Yalçın, modern öykünün de, Anadolu anlatılarının da el verdiği, bilgelikle ironinin iç içe geçtiği öykülerinde, yaşadığımız çağın (ya da çirpinişin) etkileyici bir manzarasını çiziyor. Zengin ve derin bir dille. *Karga Zarif*, Yalçın'ın renkli öykücülüğünün usta işi bir örneği. Öyküseverlerin el üstünde tutacakları bir kitap.

ISBN 978-975-07-1535-8

9 789750 715358